

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ 56Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΛΗΣΕΙΣ

Το θάρρος να ριψοκινδυνεύεις για την υπόσχεση του Θεού

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές,

Αφού ζήσαμε τον περασμένο χρόνο τη ζωηρή και γόνιμη εμπειρία της Συνόδου, η οποία ήταν αφιερωμένη στους νέους, εορτάσαμε λίγο μετά στον Παναμά την 34η Παγκόσμια Ημέρα της νεολαίας. Δυο συναντήσεις μεγάλες, που επέτρεψαν στην Εκκλησία να γείρει προσεκτικά το αυτί της στη φωνή του Πνεύματος και στη ζωή των νέων, στα ερωτήματά τους, στους κόπους οι οποίοι τους βαραίνουν, αλλά και στις ελπίδες οι οποίες τους εμπυχώνουν.

Επαναλαμβάνοντας όσα είχα την ευκαιρία να μοιραστώ με τους νέους στον Παναμά, σε αυτή την Παγκόσμια Ημέρα προσευχών για τις κλήσεις θα ήθελα να διατυπώσω τις σκέψεις μου πάνω στον τρόπο με τον οποίο η κλήση του Κυρίου μάς καθιστά φορείς μιας υπόσχεσης και, ταυτόχρονα, μας ζητά την *τόλμη να ριψοκινδυνεύσουμε* μαζί μ' Εκείνον και για Εκείνον. Θα ήθελα να σταθώ, εν συντομία, σε αυτές τις δυο όψεις – την υπόσχεση και την τόλμη – εξετάζοντας σε βάθος μαζί σας την ευαγγελική σκηνή της κλήσης των δυο πρώτων μαθητών κοντά στη λίμνη της Γαλιλαίας (Μκ. 1, 16-20).

Δυο ζεύγη αδελφών – ο Σίμων και ο Ανδρέας μαζί με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη – ασχολούνται με την καθημερινή τους εργασία των ψαράδων. Στο κοπιαστικό αυτό επάγγελμα, αυτοί έμαθαν τους νόμους της φύσης, και μερικές φορές αναγκάστηκαν να τους αντιμετωπίσουν, όταν οι άνεμοι ήταν αντίθετοι και τα κύματα ταρακουνούσαν τις βάρκες. Κάποιες ημέρες, το άφθονο ψάρεμα αντάμειβε τη σκληρή κούραση, αλλά κάποιες άλλες, η εργασία μιας ολόκληρης νύκτας δεν αρκούσε για να γεμίσει τα δίκτυα, και επέστρεφαν στην ακτή κουρασμένοι και απογοητευμένοι.

Αυτές είναι οι συνήθεις καταστάσεις της ζωής, μέσα τις οποίες ο καθένας από εμάς αναμετριέται με τις επιθυμίες που φέρει στην καρδιά, δεσμεύεται σε δραστηριότητες που ελπίζει ότι μπορούν να είναι καρποφόρες, προχωρεί μέσα στη “θάλασσα” πολλών δυνατοτήτων, σε αναζήτηση της σωστής ρότας που μπορεί να ικανοποιήσει τη δίψα του για ευτυχία. Μερικές φορές, απολαμβάνει μια καλή ψαριά, άλλες, αντίθετα, χρειάζεται να εξοπλιστεί με θάρρος για να κυβερνήσει μια βάρκα που ταρακουνιέται από τα κύματα, είτε να αντιμετωπίσει την απογοήτευση πως βρέθηκε με άδεια τα δίκτυα.

Όπως στην ιστορία κάθε κλήσης, έτσι και σε αυτή την περίπτωση, πραγματοποιείται μια συνάντηση. Ο Ιησούς βαδίζει, βλέπει αυτούς τους ψαράδες και τους πλησιάζει. Αυτό συνέβη με το πρόσωπο που επιλέξαμε για να μοιραστούμε τη ζωή του γάμου, ή όταν αισθανθήκαμε την έλξη της αφιερωμένης ζωής: βιώσαμε την έκπληξη μιας συνάντησης και τη στιγμή εκείνη διαβλέψαμε την υπόσχεση μιας χαράς, ικανής να ικανοποιήσει τη ζωή μας. Έτσι, την ημέρα εκείνη, κοντά στη λίμνη της Γαλιλαίας, ο Ιησούς πήγε να συναντήσει αυτούς τους ψαράδες διακόπτοντας την «παράλυση της κανονικότητας» (Ομιλία στην 22η Παγκόσμια Ημέρα της Αφιερωμένης Ζωής, 2 Φεβρουαρίου 2018). Και αμέσως έδωσε σ' αυτούς μια υπόσχεση: «θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων» (Μκ. 1,17).

Η κλήση του Κυρίου, λοιπόν, δεν είναι μια παρέμβαση του Θεού στην ελευθερία μας. Δεν είναι ένα “κλουβί” ή ένα βάρος το οποίο φορτώνεται πάνω μας. Είναι, αντιθέτως, η στοργική πρωτοβουλία με την οποία ο Θεός έρχεται να μας συναντήσει και μας καλεί να ενταχθούμε σε ένα μεγάλο σχέδιο, στο οποίο θέλει να μας καταστήσει συμμετόχους, παρουσιάζοντάς μας τον ορίζοντα μιας ευρύτερης θάλασσας και μιας υπεράφθονης ψαριάς.

Πράγματι, η επιθυμία του Θεού είναι να μην καταστεί η ζωή μας αιχμάλωτη της κοινοτοπίας, να μην παρασυρθεί, λόγω αδράνειας, στις καθημερινές συνήθειες, και να μην παραμείνει απαθής εμπρός σ' εκείνες τις επιλογές που θα μπορούσαν να της δώσουν νόημα. Ο Κύριος δεν θέλει να παραιτηθούμε ζώντας την ημέρα με τη σκέψη ότι, κατά βάθος, δεν υπάρχει τίποτε για το οποίο να αξίζει τον κόπο να δεσμευτούμε με πάθος, σβήνοντας την εσωτερική ανησυχία να αναζητούμε νέες ρότες για το ταξίδι μας. Αν καμιά φορά μας κάνει να δοκιμάζουμε μια “θαυματουργική ψαριά”, είναι γιατί θέλει να μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε πως ο καθένας από μας καλείται – με διάφορους τρόπους – σε κάτι μεγάλο, και πως η ζωή δεν πρέπει να μείνει μπλεγμένη στα δίκτυα της έλλειψης νοήματος και αυτών που αναισθητοποιούν την καρδιά. Η κλήση, λοιπόν, είναι μια πρόσκληση να μη στεκόμαστε στην όχθη με τα δίκτυα στα χέρια, αλλά να ακολουθούμε τον Ιησού στον δρόμο που χάραξε για μας, για την ευτυχία μας και για το καλό αυτών που βρίσκονται δίπλα μας.

Φυσικά το να ενστερνιστούμε αυτή την υπόσχεση, προϋποθέτει το θάρρος να ριψοκινδυνεύσουμε μια επιλογή. Οι πρώτοι μαθητές, αισθανόμενοι ότι κλήθηκαν από Εκείνον να λάβουν μέρος σε ένα μεγαλύτερο όνειρο, «αμέσως άφησαν τα δίκτυα και τον ακολούθησαν» (Μκ. 1,18). Αυτό σημαίνει ότι για να αποδεχτούμε το κάλεσμα του Κυρίου, χρειάζεται να εμπλακεί όλος ο εαυτός μας και να διατρέξουμε το ρίσκο να αντιμετωπίσουμε μια πρωτοφανή πρόκληση. Χρειάζεται να εγκαταλείψουμε κάθε τι που θα ήθελε να μας κρατήσει δεμένους στη μικρή μας βάρκα, εμποδίζοντάς μας να προβούμε σε μια οριστική επιλογή. Μας ζητείται εκείνη η τόλμη που μας ωθεί δυναμικά στην ανακάλυψη του σχεδίου, το οποίο ο Θεός έχει για τη ζωή μας. Στην ουσία, όταν θέτουμε τον εαυτό μας εμπρός στην απέραντη

θάλασσα της κλήσης, δεν μπορούμε να μένουμε και να επιδιορθώνουμε τα δίχτυα μας πάνω στη βάρκα που μας παρέχει σιγουριά, αλλά οφείλουμε να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας στην υπόσχεση του Κυρίου.

Σκέπτομαι πριν απ' όλα το κάλεσμα στη χριστιανική ζωή, το οποίο όλοι δεχόμαστε με το Βάπτισμα, που μας υπενθυμίζει ότι η ζωή μας δεν είναι ένας τυχαίος καρπός, αλλά το δώρο να είμαστε αγαπημένα παιδιά του Κυρίου, συναγμένα μέσα στη μεγάλη οικογένεια της Εκκλησίας. Ακριβώς, μέσα στην εκκλησιακή κοινότητα, η χριστιανική ύπαρξη γεννιέται και αναπτύσσεται προπάντων χάρη στη θεία Λατρεία, η οποία μας εισάγει στην ακρόαση του Λόγου του Θεού και στη χάρη των Μυστηρίων. Εδώ είναι που, από την τρυφερή μας ηλικία, οδηγούμαστε στην τέχνη της προσευχής και στο αδελφικό μοίρασμα. Επειδή ακριβώς μας γεννά στη νέα ζωή και μας οδηγεί στον Χριστό, η Εκκλησία είναι η Μητέρα μας. Για τον λόγο αυτόν, οφείλουμε να την αγαπούμε ακόμη και όταν διακρίνουμε στο πρόσωπό της τις ρυτίδες της ευαλωτότητας και της αμαρτίας, και οφείλουμε να συμβάλλουμε προκειμένου να την καθιστούμε συνεχώς ωραιότερη και φωτεινότερη, ώστε να μπορεί να αποτελεί μαρτυρία της αγάπης του Θεού μέσα στον κόσμο.

Η χριστιανική ζωή, κατόπιν, βρίσκει την έκφρασή της σε εκείνες τις επιλογές οι οποίες, ενώ δίνουν μια ακριβή κατεύθυνση στο ταξίδι μας, συμβάλλουν επίσης στην ανάπτυξη της Βασιλείας του Θεού μέσα στην κοινωνία. Αναφέρομαι στην επιλογή του χριστιανικού γάμου και στον σχηματισμό μιας οικογένειας, καθώς επίσης στις άλλες κλήσεις που είναι συνδεδεμένες με τον κόσμο της εργασίας και των επαγγελματιών, τη στράτευση στο πεδίο της φιλανθρωπίας και της αλληλεγγύης, τις κοινωνικές και πολιτικές ευθύνες, και ούτω καθεξής. Πρόκειται για κλήσεις που μας καθιστούν φορείς μιας υπόσχεσης για το καλό, την αγάπη, και τη δικαιοσύνη, όχι μόνο για εμάς τους ίδιους, αλλά και για τους κοινωνικούς και πολιτιστικούς χώρους μέσα στους οποίους ζούμε, οι οποίοι έχουν ανάγκη θαρραλέων χριστιανών και αυθεντικών μαρτύρων της Βασιλείας του Θεού.

Στη συνάντηση με τον Κύριο, μπορεί κάποιος να αισθανθεί την έλξη της κλήσης στην αφιερωμένη ζωή ή στην ιεροσύνη. Πρόκειται για μια ανακάλυψη που ενθουσιάζει και ταυτόχρονα φοβίζει, επειδή αισθανόμαστε πως καλούμαστε να γίνουμε «ψαράδες ανθρώπων» στη βάρκα της Εκκλησίας, μέσα από την ολοκληρωτική προσφορά του εαυτού μας και μέσα από τη στράτευση στην πιστή υπηρεσία του Ευαγγελίου. Αυτή η επιλογή, συνεπάγεται την τόλμη να αφήσουμε τα πάντα για να ακολουθήσουμε τον Κύριο και να αφιερωθούμε ολότελα σ' Αυτόν για να γίνουμε συνεργάτες στο έργο του. Πολλές εσωτερικές αντιστάσεις μπορούν να εμποδίσουν μια απόφαση αυτού του είδους, όπως σε ορισμένους πολύ εκκοσμικευμένους χώρους, όπου φαίνεται να μην υπάρχει πια θέση για τον Θεό και το Ευαγγέλιο, μπορεί κανείς να αποθαρρυνθεί και να υπαναχωρήσει εμπρός στην «κόπωση της ελπίδας» (Ομιλία στη Θεία Λειτουργία με ιερείς, αφιερωμένους και κινήματα λαϊκών, Παναμάς, 26 Ιανουαρίου 2019).

Και όμως, δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από το να ριψοκινδυνεύεις τη ζωή για τον Κύριο. Ιδιαίτερα σε σας τους νέους θα ήθελα να πω: μην είστε κουφοί στο κάλεσμα του Κυρίου! Αν Εκείνος σας καλεί σε αυτόν τον δρόμο, μη συνεχίζετε να κωπηλατείτε, αλλά εμπιστευτείτε Τον. Μην επιτρέψετε στον εαυτό σας να καταληφθεί από τον φόβο, που μας παραλύει εμπρός στις υψηλές κορυφές τις οποίες ο Κύριος μάς προτείνει. Να θυμάστε πάντοτε πως σ' αυτούς που αφήνουν τα δίκτυα και τη βάρκα για να τον ακολουθήσουν, ο Κύριος υπόσχεται τη χαρά μιας νέας ζωής, η οποία πλημμυρίζει την καρδιά και εμψυχώνει την πορεία.

Αγαπημένοι μου, δεν είναι πάντοτε εύκολο να διακρίνουμε την κλήση μας και να κατευθύνουμε τη ζωή με σωστό τρόπο. Για τον λόγο αυτόν, χρειάζεται μια ανανεωμένη δέσμευση από μέρους όλης της Εκκλησίας – ιερείς, μοναχοί και μοναχές, ποιμαντικοί εμψυχωτές, παιδαγωγοί – ώστε να προσφέρουν, προπάντων στους νέους, ευκαιρίες ακρόασης και διάκρισης. Υπάρχει ανάγκη μιας ποιμαντικής για τους νέους και για τις κλήσεις η οποία να βοηθάει στην ανακάλυψη του σχεδίου του Θεού, ιδιαίτερα μέσω της προσευχής, της μελέτης του Λόγου του Θεού, της Ευχαριστιακής προσκύνησης και της πνευματικής συνοδείας.

Έτσι όπως αναδύθηκε πολλές φορές κατά τη διάρκεια της Παγκόσμιας Ημέρας του Παναμά, οφείλουμε να στραφούμε και να κοιτάξουμε την Παναγία. Και στην ιστορία αυτής της νεαρής κοπέλας, η κλήση ήταν ταυτόχρονα μια υπόσχεση και ένα ρίσκο. Η αποστολή της δεν ήταν εύκολη. Ωστόσο Εκείνη δεν επέτρεψε στον φόβο να υπερισχύσει. Το δικό της «ναι» ήταν εκείνου που θέλει να εμπλακεί και να ριψοκινδυνεύσει, εκείνου που θέλει να στοιχηματίσει τα πάντα, χωρίς άλλη εγγύηση παρά μόνο τη βεβαιότητα ότι γνωρίζει πως είναι φορέας μιας υπόσχεσης. Και ερωτώ τον καθένα από σας: αισθάνεστε φορείς μιας υπόσχεσης; Ποια υπόσχεση φέρνω στην καρδιά, την οποία θα πρέπει να επιδιώξω; Η Μαρία, αναμφιβόλως, θα είχε να αντιμετωπίσει μια δύσκολη αποστολή, αλλά οι δυσκολίες δεν αποτελούσαν γι' αυτήν λόγο για να πει «όχι». Ήταν βέβαιο πως θα είχε περιπλοκές, αλλά δεν θα ήταν οι ίδιες περιπλοκές που διαπιστώνονται όταν η ατολμία μάς παραλύει, επειδή δεν έχουμε τα πάντα ξεκάθαρα και εξασφαλισμένα εκ των προτέρων» (Αγρυπνία με τους νέους, Παναμάς, 26 Ιανουαρίου 2019).

Αυτή την Ημέρα, ενωνόμαστε στην προσευχή ζητώντας από τον Κύριο να μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε το σχέδιο της αγάπης του για τη ζωή μας, και να μας δώσει το θάρρος να ριψοκινδυνεύσουμε στον δρόμο τον οποίο Εκείνος ευθύς εξαρχής σκέφτηκε για μας.

Εκ του Βατικανού, 31 Ιανουαρίου 2019, Μνήμη του Αγίου Ιωάννη Μπόσκο

Φραγκίσκος